



ארץ-ישראל המתבשרת

דעתה של אן

בשביל תנועה כזאת צריך רק ארבעה דברים: תיבת-דואר, מפה, סיסמא, ומודעות בעיתונים. אז יום אחד, אחרי שחורתי מהקולנוע, פתחתי את חזית המולדת השלימה. שכרתי לי תיבת-דואר, פתחתי את האטלס וציירתי את כל הגבולות שפחות מהם לא יוכלו לספק אותי. לקחתי קצת ממצרים, את כל ירדן ועיראק וסוריה והלבנון וגם קצת מהפרסים. מהסעודים זה היה ממש מיצאה לקחת איזה חלק. אומנם אין לנו שם שום היסטוריה, אבל למה שהם היתידים שלא יפסידו שום דבר? וחוקי-מזנה, נפט זה כבר לא סחורה? ושלא תחשבו שלא הקדשתי מהשבה לעניין הגבולות. בטח תשי-אלו למה הגבול המזרחי קרוב כל-כך? זה כתם מטעמי זהירות, שלא להתקרב כל-כך אל הסינים.

הסיסמה לתנועה נולדה מעצמה — "עוד!" זה נהדר לצעוק בהפי-גנות: "עוד! עוד! עוד!" וזה נשאר תמיד אקטואלי. עכשיו נשאר לי רק לחכות להזדמנות המתאימה. ידעתי שזה יהיה בטח משה דיין שיתן לי אותה. הוא רק נסע לאמריקה וכבר הצהיר שם בטלחיונה שהוא מוכן לחתור על "הרבה הרבה שטחים". זה היה הרגע המתאים לעורר אם העם. תיכף ומייד נתתי מודעה גדולה בעיתון: "דיין — אתה גרוע מאבן! העם לא יגדר אחריך."

אל תשאלו איזו הצלחה היתה לי. קיבלתי המון מכתבים. כל מיני אנשירוח ופרופטורים, ומשוררים, הרגישו מייד כי הם מזוהים איתי. כל יום הייתי צריכה להריק את תיבת-הדואר שלי שכמעט התפוצצה. לא שכחתי אף אחד. רשמתי את השמות של כולם ועשיתי לי כרטיסייה. עכשיו אני כבר לא לבד. יש תנועה מאחורי. העם תומך בי, ואם אני לא טועה במיקרה, הוא תומך בי קצת יותר מדי הזק.

רם ישנעו אותי כל האנשים החשובים האלה מהתנועה? למען ארץ-ישראל השלימה או הועד לסיפוח השטחים, שנותנים מודעות בעיתונים ומפרסמים כל מיני הצהרות מפורצות. מה זה פה? מה הצניעות הזאת? פיתאום נהיו לי כולם עדינים כאלה ומסתפקים במועט. כאילו שכחנו מה לימדו אותנו בבית-ספר, ושיש לנו זכויות היסטוריות לא רק על זברון, שכם ויריחו.

בסדר, מה שיש לנו כבר, יש. אבל אני לא מוכנה לחתור על שאר המקומות והאתרים, שהם קדושים לי ומפעמים את רוחי, כמו שאמרים. למה אנחנו פיתאום צריכים לחתור לזאצר הזה על פיתום ורעמסס? מי בכלל בנה שם את הפירמידות ואת כל המיקדשים? שיגידו תודה שאנחנו לא מבקשים סיצויים בעד העבדות והפרך, וכל העניינים האלה שהם עשו לנו שם. זהו, שום חוזה-שלום לא יחתם איתם לפני שיחזירו לנו מה שבנו אבותינו.

על העיראקים האלה אני לא מדברת בכלל. יש קבלות על זה שפדן-ארם ונהריים היו של אברהם אבינו, ואין מקום לחיכוך על כך. בעיות יהיו אולי רק עם הפרסים. נכון שהם קצת חברים שלנו ושעד עכשיו לא היתה לנו שום מלחמה רצינית איתם, חוץ מב מיגרש הכדורגל. אבל יש דברים שאי-אפשר לחתור עליהם גם לחברים. קחו למשל את קבר אכתר בשושן הבירה. אלי באופן אישי מדברת אסתר המלכה הרבה יותר מאשר רחל אמנו. אני מתה להשתטח על הקבר שלה. והדוד שלה הנה, מה שמו — מרדכי. האם הוא לא שייך להיסטוריה היהודית? ואם אנחנו כבר שם, או באינו זכות ימנעו מאיתנו לטפס על הר אררט, ולחפש שם את תיבתו של נח?

אלה לא סתם דברים שאני ממציאה מהראש. כל ילד ברחוב יודע למי זה שייך באמת. אז אחרי זה באים וצועקים לי "הכל!" ומת-כוננים למה שכבר יש לנו. מה זה "הכל"? אנחנו רוצים "עוד!"



ריום אני כבר בחורה חשובה. היום אני גורם פוליטי. אני מופיעה באסיפות, צועקת "עוד!" וכל הקהל משתגע. אני כותבת מכתבים ושולחת תזכירים, ונותנת ראיונות, ומצטטים אותי ברדיו ובעיתונים. אפילו בכנסת דיברו כבר על התנועה שלי. אי-אפשר להעלים ממני יותר. שינסו, אני תיכף אפציץ אותם במודעות כאלה בעיתונים, עם מיסגרת שחורה עבה, שכל העם יתקומם.

משורר אחד אפילו שלח לי הימנון עבור התנועה, ועכשיו אני רק מחפשת מנגינה מתאימה בשבילו. וזה השרי:

אני ואת / אל פיטנת האררת / בשריון הדוהר / אל קבר אסתר / נחלוק בדמשק, נחצה את הפרת / ולא נעצור עד הר אררט. יפה היא ארצנו / מנהר ועד הר / כודיעים לרגלינו / שודדי המיזב.

חזרנו אליכם / רעמסס ופיתום / ולא נעזבכם / מהיום ועד תום. כה לחי — מרדכי! / עורה, בן נחורו / ממה שכבשנו / לא ניסוג לאחור!

אז עכשיו, כשיש כבר הכל, אני רוצה לראות מי עוד מוכן להסתפק באינו מדיניות משני עברי הירדן!

לא נשאר לי אלא להצטער בשביל אורי צבי גרינברג והד"ר ישראל שייב. איזה מינימאליסטים הם? תראו, תראו איזו מדינת-ישראל זוטא הם מתכננים בשבילנו — בכך-הכל מן הפרת עד הגילוס. כנראה שאנשים מזדקנים, אחרת אי-אפשר להבין מה קרה להם. הם אולי מוכנים להסתפק במיני מדינת-ישראל, אבל לא אני. אני רוצה ארץ-ישראל גדולה גדולה, שאפשר לנוסע בה ולטילל, בלי שצריכים באותו יום לחזור הביתה.

חיכיתי וחיכיתי וחיכיתי, וראיתי ששום דבר לא ייצא מהם. רוח של תבוסנות אחזה בהם. אז החלטתי לקחת את היוזמה בידי ולהקים תנועה על באמת, כזאת שתענה על כל הדרישות.

עוד! עוד! אני צועקת באסיפה פומבית של התנועה שלי, כשמעלי תלוי סמל התנועה. שזוהי טענה משכונת, נוכחתי במטע הסברה שלי.

למו
לחיות ד מיני סי

תחי
ת.ד.
29232

הדבר הכי חשוב כדי להקים תנועת פופ לארית הוא למצוא לה תיבת-דואר עם מיסנו חזק. כולם יודעים שתיבת-דואר זה משהו רצני. אז לקחתי לי תיבת-דואר 29232 בתל-אביב חיברתי מודעה והלכתי לפרסם אותה ב"הארץ" כמו שאתם רואים בתמונה האמצעית.

במחלקת-המודעות לא היו בהתחלה מוכני כל-כך לקבל את המודעה "שדיין גרוע מאבן" הם חשבו שזה עלול לפגוע במשה דיין באבא אבן. לקחו את המודעה וערכו התייעצו במערכת "הארץ" עד שהגיעו למסקנה כי א שם שום דבר פוגע, וזכותו של כל אחד להגיד מה שהוא חושב. המודעה הזאת התפרסמה ב"הארץ" ב-23 בדצמבר 1968.

השבוע החלטתי לצאת נגד התבוסנות ע אנשי "ארץ-ישראל השלימה", החושבים שהם גיבורים כשהם דורשים להחזיק במה שממיל יש לנו. שוב פעם היתה התרגשות במחלקת המודעות של "הארץ". אבל היא התפרסמה שבע, למרות שבמחלקת-המודעות התווכחו ע חברי, למה ברצונו לשלוט בכל המזרח התיכון כמו שנאמר במודעה, "צו ההיסטוריה ישראל רבתי!" ומי שמסכים, יודע את הכתוב



חזית המולדת השלימה. יש ביניהם המון אנשירוח, פרופטורים ומשוררים, ואפילו כאלה שהיו פעם במפ"ם ובאחדות-העבודה. אני עמוסה בקסות: "גם אנחנו רוצים, עוד!" הם כותבים לי.

אנשי הרוח מצמררים שלפני רשומים כל שמויהם של האנשים שענו לקריאתי להצטרף ולתמוך ברעיונות